

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 270, novembre del 2009

MASNOVINA

RELOTGERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009
Descomptes especials d'aniversari

Plata Pura

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina .com - www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: ngel Guimer, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Escopinyes de les ries gallegues, calamarsets amb oli, navalles de les ries gallegues,
perles de carxofa, xates, banderetes d'anxova, pat d'olives, pat d'anxoves, anxova
artesana feta amb oli d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
blanc, vi ranc, patates fregides, cloissa blanca de les ries gallegues, nom de bontol,
esprrecs de Navarra, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes,
Escopinyes de les ries gallegues, calamarsets amb oli, navalles de les ries gallegues,
perles de carxofa, xates, banderetes d'anxova, pat d'olives, pat d'anxoves, anxova
artesana feta amb oli d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
blanc, vi ranc, patates fregides, cloissa blanca de les ries gallegues, nom de bonítol,
espàrrecs de Navarra, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes,
Escopinyes de les ries gallegues, calamarsets amb oli, navalles de les ries gallegues,
perles de carxofa, xates, banderetes d'anxova, pat d'olives, pat d'anxoves, anxova
artesana feta amb oli d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
d'oliva, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc, vi ranc,
blanc, vi ranc, patates fregides, cloissa blanca de les ries gallegues, nom de bonítol,
espàrrecs de Navarra, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes, sardinetes,

L'ANXOVETA

Elaboració artesana d'anxoves i aperitius selectes
Selecció de productes per a grans paladars
Serem a la fira de Sta. Lucia del Masnou
Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port del Masnou
93 555 48 22 - 659 351 350

Restaurant
DURAN

la Botigadel
DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

ngel Guimer, 18 · Alella · 93 555 10 45

ngel Guimer, 20 · Alella · 93 540 70 93

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Murray - Esteve Pujol

Portada: *Pescadors a la platja del Masnou als anys 60.*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

Dissabte

21 de novembre a les 7 de la tarda

presentació del caganer:

“Capità masnoví”

de l'Associació

Amics del Caganer

Us hi esperem.

**EL NOSTRE
NÚMERO DE
LA RIFA
DE NADAL**

38650

**EL TROBAREU ALS
COMERCÇOS
DEL MASNOU**

I AL LOCAL SOCIAL

Editorial

TARDOR GLAÇADA

S'acostuma a dir que les tardors són calentes, però la d'enguany, malgrat les altes temperatures atmosfèriques, ens ha deixat ben glaçats. Quan encara no ens havíem recuperat de la sotragada del *Palau*, amb totes les seqüeles de desànim i indignació col·lectives que ha provocat, ens esclata l'afer anomenat *Pretòria*, amb connotacions greus de frau econòmic i abusos de poder, que esquitxa una part de la classe política i empresarial del nostre entorn més immediat. Només faltava això. Més camassa per omplir les pàgines de la premsa diària i material gratuït per als telenotícies i tertúlies de les ràdios i televisions i més desencís per a la ciutadania, que es comença a preguntar si deu ser veritat que no hi ha un pam de net en els qui haurien de ser els guies socials del país. Quin panorama més galdós tot plegat. Si, com sembla, s'acaba demostrant que alguns elements sense escrúpols s'han omplert les butxaques descaradament, bo i abusant del seu poder i de gaudir d'informació privilegiada, cosa que els ha permès esquivar la legalitat, que siguin jutjats i se'ls apliqui, sense paliatius, la condemna que correspongui, tal com s'espera d'un estat de dret; però que no sigui abans d'hora ni amb la mala sang amb què han estat exhibits davant dels mitjans de comunicació. Tot i les evidències dels fets que inculpen els acusats, no podem estar de preguntar-nos ¿què se n'ha fet de la presumpció d'innocència i del dret de protecció de la imatge de les persones, que ja han estat “condemnades” a priori, abans de ser objecte d'un judici just i imparcial? ¿D'on han sortit les dades i tota la informació que apareix als mitjans informatius si ens trobem davant d'un secret de sumari? Preguntes per a les quals ens agradaria tenir resposta.

Tant de bo que l'embolic d'aquesta troca s'acabi aquí i no tingui conseqüències majors, com s'està insinuant a última hora en tancar l'edició d'aquest Butlletí, i aquests casos de malversació siguin l'excepció que confirma la regla de les bones maneres, perquè la ciutadania necessita líders solvents i seriosos en qui poder confiar.

Sortosament, al bell mig de tanta mala maror, la tardor segueix el seu pas i tota la societat continua bategant, des de les escoles, els llocs de treball, les associacions i entitats benèfiques, socials i esportives i tot l'entramat social que la fa caminar, procurant sortir airosa, com ha fet sempre i per damunt de les batzegades que la podrien anestesiar o estabornir. Sort n'hi ha i que duri.

A *Gent del Masnou*, l'embranchida de la tardor ens estimula a preparar la *XI edició de la Trobada d'Intercanvi de Plaques de Cava* del proper 29 de novembre i la *XII Fira de Santa Llúcia* dels dies 5, 6 i 7 de desembre, les noves exposicions d'art i tot un reguitzell d'activitats variades: nous cursos de balls de saló, swing, sac de gemecs i teatre, les trobades literàrio-musicals del nou grup escènic “Rauxa”, els assaigs i concerts de la Coral Xabec, l'edició mensual del Butlletí, visites culturals, conferències, etc., etc.

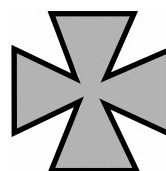
Aquest és el nostre batec i la nostra modesta aportació, conjuntament amb tot l'entramat d'entitats, associacions, agrupacions i persones de bona voluntat, en la tasca de construcció d'un Masnou i un país més cívic i més culte on valgui la pena de viure.

Que el desànim no ens aclapari.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
MENTIDES PODRIDES per J. Camps	9
EL DRET A DECIDIR per Vocalia Cívica	10
RIO 2016 Per Joan Maresma Duran	11
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero	12
RASC I PICA per Ramon Serra	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Murray	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA Per Esteve Pujol i Pons	16
EL CARDENAL RICHELIEU per J. Condeminas	17
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	18
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	19
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	19
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas per Emili Llinàs	20
GENT DEL MASNOU INFORMA	21
ARRAN DE SÒL per Pledebut	22
LA CUINA DE L'ANTONIA	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Novembre 2009

1	diumenge	Aymar <small>Tots Sants</small>
2	dilluns	Dominguez
3	dimarts	Riera
4	dimecres	Ocata
5	dijous	Aymar
6	divendres	Fàbregas
7	dissabte	Viayna C
8	diumenge	Viayna C
9	dilluns	Aymar
10	dimarts	Ocata
11	dimecres	Riera
12	dijous	Fàbregas
13	divendres	Viayna C
14	dissabte	Dominguez
15	diumenge	Dominguez
16	dilluns	Ocata
17	dimarts	Riera
18	dimecres	Fàbregas
19	dijous	Viayna C
20	divendres	Dominguez
21	dissabte	Aymar
22	diumenge	Aymar
23	dilluns	Riera
24	dimarts	Fàbregas
25	dimecres	Viayna C
26	dijous	Dominguez
27	divendres	Aymar
28	dissabte	Riera

29	diumenge	Riera
30	dilluns	Fàbregas

Desembre 09

1	dimarts	Ocata
2	dimecres	Dominguez
3	dijous	Aymar
4	divendres	Viayna C
5	dissabte	Ocata
6	diumenge	Ocata <small>Constitució espanyola</small>
7	dilluns	Aymar
8	dimarts	Aymar <small>Immaculada Concepció</small>
9	dimecres	Riera
10	dijous	Fàbregas
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Viayna C
13	diumenge	Viayna C
14	dilluns	Fàbregas
15	dimarts	Aymar
16	dimecres	Ocata
17	dijous	Riera
18	divendres	Dominguez
19	dissabte	Fàbregas

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

boletí de la Bústia Oberta

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials- cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CONSULTES POPULARS, ENTITATS I QUEBEC.

Des de CDC celebrem que hi hagi un moviment social des de les entitats i associacions del nostre poble que es moguin sense l'empara de l'Ajuntament. Crec que el fet que moltes associacions depenguin de les subvencions municipals per poder funcionar suposa una dependència tal que els limita a poder enfrontar-se amb l'autoritat política quan es tracta de tirar endavant les seves raons d'existència.

L'experiència d'aquests anys d'oposició així ens ho demostra. Algunes entitats depenen tant de l'ajut públic que sembla que hagin renunciat a buscar, amb imaginació o amb l'esforç del seu col·lectiu formes de finançament per tirar endavant els seus objectius fundacionals. S'està convertint Catalunya en una dependència de les administracions públiques, la majoria governades pel PSC-PSOE.

Ara des de la societat civil ha sorgit la Plataforma per a la Consulta al Masnou. CiU va donar suport a la moció que ERC va presentar, però fent-hi esmenes. Esmenes que van ser per protegir els regidors que hi votaven a favor, de no quedar al marge de la llei i poder ser processats.

Sempre actuem amb sentiment de responsabilitat, potser per això se'ns critica. Pensem amb el cor però actuem amb el cap; així almenys no hem renunciat als nostres principis, com altres ho han fet un cop al poder.

En un moment de l'acte del passat dissabte 17 d'octubre es va dir, amb cert "rintintín", que hi havia un líder polític que deia que plantejaria la qüestió de la independència quan hi hagués un gran suport darrere. Però potser aquesta gent desconeix l'experiència del Quebec, que va perdre el referèndum per 4 dècimes (50,2 vs 49,8% si no recordo malament). Però us penseu que va haver-hi joc net del govern canadenc? Les setmanes abans del referèndum, es va augmentar el cens electoral amb gent vinguda d'altres llocs del Canadà. I la conseqüència de perdre el referèndum va ser una retrocessió del vot nacionalista a nivells de més de 10 anys enrere. A dia d'avui sembla que potser podran recuperar l'alcaldia de Mont-Real (a Barcelona encara mai no ha manat un partit nacionalista). L'experiència del líder del Partit Quebequès va recomanar a l'Artur Mas que nosaltres, els catalans, no cometéssim el mateix error.

Ara toca donar veu al poble

català i tant que sí. Per això defensem que les consultes populars s'han de poder tirar endavant sense autorització del Govern de Madrid. Però, per què, havent-hi una majoria nacionalista al Parlament de Catalunya, no es tradueix en un govern nacionalista? El Tripartit com a forma de repartiment de poder (despatxos i cotxes oficials) pesa més que el sentiment. Potser el proper any puguem canviar si deixem enrere ferides passades. Celebrem que la societat masnovina revifi, que no tot pot dependre de la voluntat del govern municipal del que poden fer o dir. Celebrem la llibertat d'acció del nostre teixit associatiu i us animem a no defallir. Tenim un camí a recórrer, que no sabem si serà llarg o curt, però l'hem de fer entre tots, no sols els partits polítics.

Jordi Matas i Claramunt
President Local CDC El Masnou

CARTA DE JOAN CAMPS ORTIZ AL SÍNDIC DE GREUGES (VERSÍO RESUMIDA)

Benvolgut Síndic, ...al Masnou hi ha un paratge singular... de nom ... Can Malet, ... que va ser conservat ... en el seu estat original, aprofitant la (seva) bellesa singular. El Consistori d'aleshores (fa més trenta anys) va decidir destinar... (part de) la casa pairal i el... jardí citat al primer casal de la gent gran del Masnou... Aquell Ajuntament, en acabar les obres ..., va commemorar-ne la cessió posant una placa que ... inequívocament diu: **Casal de la Gent Gran de**

Can Malet.

Des de l'any 1979, ... el pati i l'edifici són un lloc d'esbarjo per als sis-cents avis ... del Casal, però a la vegada ... és un espai públic ... ja que la bellesa ... del paratge hi convida ... i a la vegada és una dreuera ... que evita que ... els vianants hagin d'arribar al Cami Ral per l'únic pas ... alternatiu: un carrer amb molt trànsit..., amb una sola vorera, ... perquè..., caminant en direccions oposades, (dos vianants) s'han de cedir el pas posant-se de perfil.

Doncs bé, ... l'Alcalde actual porta tres anys obcecat a tancar-lo tres mesos a l'ús públic i a l'esbarjo de la gent gran per afavorir el caprici d'**Amics Pere Grau**, comunitat de veïns aliena al paratge, interessada a instal·lar-hi el seu inestable pessebre vivent: una representació que en summa restarà oberta unes poques hores cap al vespre: Una profanació a la bellesa del paratge ..., ... vel·leïtat que l'Alcaldia ha volgut assolir en tres anys successius de males maneres, ... forçant el fet consumat i, en no haver-hi reeixit, ara ho ha canalitzat en un "decret" ... per instal·lar ... el pessebre ... que ... ja ha estat conflictiu en quatre llocs anteriors. Adjunto la documentació d'arguments interposada per mi davant l'Alcaldia, amb l'ànim d'establir un diàleg assenyat en aquesta iniciativa ..., que, en no haver assolit el seu pervers propòsit ... en els tres anys anteriors, ara ha acudit a la burocràcia ... silenciosa, citant, en un plenari mig buit ... i sense publicar-ho a la revista d'informació municipal ..., que el pessebre es

farà ... al pati **Casal de la Gent Gran de Can Malet**.

Un ... "mobbing" de l'únic àmbit assolellat i de la pista de petanca de què disposen els avis, i així afavorir **Amics Pere Grau...**

Passats noranta dies sense haver obtingut resposta de l'Alcalde, ..., demanant-li un diàleg raonat ..., acudeixo a la vostra intermediació com a Síndic, ..., preguntant la vostra intermediació ... en pro d'una convocatòria ..., amb ... generosa igualtat de rang a totes les parts. Al Masnou ... hi ha ... mínimament una trentena d'espais ... que no causarien enrenou a cap segment de la ciutadania. Aquesta obcecació ... a ocupar el pati jardí ... **Casal de la Gent Gran de Can Malet** és una agressió ... a la gent gran i una intenció imprudent de crispar la convivència en un lloc on ha regit ... des de fa més de trenta anys.

Amb l'agraïment anticipat ..., quedo atentament a la vostra disposició ..., ...,

Juan Camps i Ortiz
(jubilat 72 anys)

VIOLÈNCIA I SARCASME

Sr. President,
Com cada mes, vaig llegir les cartes enviades a la Bústia Oberta de la seva publicació, però aquest passat mes d'octubre, al número 269, vaig llegir el que pensava que mai no veuria en un ajuntament democràtic com pretén ser el nostre. Em refereixo al Ple de Setembre on el regidor Ernest Suñé sembla que es va com recrear a explicar com es va esbatussar amb una altra persona a les portes del Consistori, amb els riures de qui diu

governar aquest poble i, pel que es veu, d'altres companys de partit.

Encara no em cap al cap com un funcionari amb càrrec de regidor pot explicar un fet com aquell sense avergonyir-se'n. És increïble. Que dos marrecs es barallin és una cosa que, mal que mal, sempre ha passat entre la mainada. Però que entre adults passi una cosa així i que a més un dels protagonistes sigui un regidor, és per llogar-hi cadires.

Pel que vaig entendre per un dels escrits publicats, el dia de la baralla el Sr. Suñé era l'alcalde en funcions, donada l'absència del Sr. Gisbert. És a dir, que el nostre alcalde, encara que sigui en funcions, es fa a bufetades amb un ciutadà a les portes de l'Ajuntament i ho explica com un fet divertit. Apa, que, si qui s'hagués barallat fos algú de l'oposició, de ben segur que li haurien exigit tot tipus d'explicacions i disculpes a la ciutadania, i potser fins i tot la seva dimissió per donar un mal exemple i pèssima imatge consistorial.

Només entendria una actitud violenta de qualsevol persona, sigui polític o no, com un acte en defensa personal, on es veiés perillar la seva integritat física. Qualsevol altre cas el trobo absolutament fora de lloc, i més en el cas d'un representant polític, que ara hauríem de classificar com a "presumpte demòcrata".

I, amb tot i això, el que considero encara més greu de tot és que digués que "li va sortir la vena de policia" (!). Aquesta frase em va deixar garratibat. Quin tipus de policia es pensa aquest

home que tenim al poble? Dels qui s'esbatussen amb els ciutadans de bones a primeres? Aquest és el tipus de policia que era ell quan estava al cos?

Personalment, penso que, si el Sr. Suñé va explicar la situació com reflecteixen les cartes publicades, és un fet del tot inacceptable aquest comentari sobre la nostra policia on insinua que haver-se esbatussat té origen en aquesta professió. Hauria de presentar la dimissió irrevocable. I, si no presenta la dimissió, és l'alcalde qui l'hauria d'expulsar del govern i de qualsevol càrrec al Consistori. No crec que sigui precisament democràtic que un regidor doni com a excusa de la seva actitud violenta que li surt "la vena de policia". És més, no es pot permetre que al Consistori hi hagi persones que utilitzin la violència i menys quan per explicar el que va passar ho fa en clau d'humor i s'excusa amb els seus antics companys de feina. Com ja he dit, és del tot inacceptable.

Si això va anar com diuen les cartes publicades, l'alcalde hauria de demanar disculpes públicament, no tan sols per la situació ocasionada per un treballador d'ell, sinó també per haver-s'ho pres a conya durant el ple del mes de setembre.

**Un masnoví avergonyit
i empenyadíssim**

UNITAT, ESFORÇ I CONFIANÇA.

Després de la consulta d'Arenys i els resultats obtinguts, hem vist com es desmuntava la utopia de la llibertat de Catalunya. Tan terrible és voler ser tu mateix? Tant de mal

faríem? Tan temible seria deixar els nostres socis espanyols? Són molts anys que tota la societat catalana està pendent del que diu, del que fa, del que li sembla a Espanya. Els catalans hem de mirar cap a Europa i el seu conjunt de nacions; entre elles, també hi ha d'haver la nostra veïna espanyola o les seves autonomies. Ja fa anys que sentim dir als nostres avis i pares la mateixa cançó: **Visca Catalunya lliure!** I alguna generació ha de ser la pionera a començar el projecte.

No som millors ni pitjors; som catalans i volem fer amb la nostra terra el que creguem més convenient; només això. No ens millorà la vida ni serem més feliços, no tindrem els problemes solucionats, però serem nosaltres i ho farem tal com vulguem. No ens ha de fer por caminar amb les nostres conviccions ni amb els nostres fantasmes. Catalunya és tan vàlida i miserable com qualsevol poble del món; només som humans, només hem de tenir ganes de tirar endavant i, d'això, no en tenim cap dubte. En aquesta reflexió tothom hi és convidat: catalans d'arrel; els qui ja fa anys que van venir i se senten fills d'altres pobles d'Espanya; nous, del nord i del sud, de qualsevol racó de món. Us volem a tots; no hi sobra ningú que estimi aquesta terra.

Ajudeu-nos a fer entendre al govern espanyol que potser estem fent història, que bufen aires de canvi a Europa i ells i nosaltres en som protagonistes. A gairebé tothom li fan por els canvis, però quasi sempre milloren el futur dels qui són

valents de fer-los.

Per això el **13D** us demano la vostra participació, la vostra il·lusió, la vostra ajuda.

Lluís Valls Mari

NO VULL MÉS ARBRES

Sí, Sr. Director, efectivament, no vull més arbres al Masnou. En l'últim *Masnou Viu* del mes de setembre, a l'editorial i a la inauguració de la mostra "El Bosc, més que fusta" es parla del Masnou "BLAU-VERD". Certament tenim sort que fins ara el blau del mar no ens el poden potinejar, ja que el verd del Masnou té bastant a desitjar. El nostre govern municipi-

pal, tan verd i progressista, va rebre de l'antic equip, presidit pel Sr. Azuara, una obra especialment estimada i utilitzada per molts masnovins i visitants: EL PASSEIG MARÍ-TIM. En el tram comprès entre el carrer Mare de Déu de Núria i la riera de Teià es van plantar 139 arbres; avui, després de quatre anys de mandat del PSC-ERC-ICV i dos de PSC-ICV, la situació és la següent:

Arbre vius 23

Arbres malalts/trencat 6

Arbres morts 48

Com vostè pot veure, els arbres vius tan sols són el 16,5% de la plantació i això no és un fet casual, bàsica-

ment es deu a la poca cura que las autoritats han tingut dels arbres i d'aquest pas-seig, ple de pintades, amb el monòlit del meridià malmès, sense dispensadors de bosses per recollir les defecacions dels gossos, amb fanals trencats i amb l'única millora feta, i també deixada de la mà de Déu, com són els aparells de gimnàstica que van instal·lar-hi. I això per no parlar dels arbres morts i no reposats al carrer del Pilar; dels arbres tallats per fer obres noves i no replantats a l'acabar-se les obres del carrer Sant Miquel; o, el millor de tot, al carrer Pau Casals, on, després de plan-

tar-hi dues vegades els arbres, als que no han sobreviscut, els han fet desaparèixer i han tapat amb ciment el seu forat. Sí se-nyor, una bona solució!

Comprèn ara el perquè del meu malestar? Jo no vull més parcs, ni jardins, ni arbres nous; tan sols demano que el que ja tenim sigui ben conservat.

És ben cert que al final els polítics acaben enlluernats per les seves idees i confonen els seus desitjos amb la realitat.

La meua percepció personal és que el nostre Masnou és cada dia més Gris-Verd.

Albert Bellido

CRISI: FACTOR D'EXCLUSIÓ O OPORTUNITAT DE REACCIÓ

És sabut per l'experiència que en temps de crisis econòmiques hi ha una tendència que s'intensifiquin les conseqüències socials i sanitàries de llarg abast, els efectes de les quals ultrapassen els cicles econòmics, cosa que augmenta la població exclosa o en risc d'exclusió. Convé ser conscients d'aquestes conseqüències per tal d'anticipar-nos i pal·liar, en el que sigui possible, els efectes que en podem preveure.

Podem analitzar l'increment del fracàs escolar, l'abandó prematur de l'escola i la manca d'alternatives laborals que fins ara podien acollir, encara que precàriament, un nombre important de joves. I tot això passa en els anys de la més gran intensitat del seu procés de decidir opcions i actituds personals.

Com utilitzaran els joves aquest temps buit de projectes vitals, de tota perspectiva? Quines alternatives d'oci?, evasió i escapisme?, quin consumisme estarà al seu abast i en captarà l'interès, les seves ànsies de novetat, iniciació, identificació?

Quin ús farà de l'alcohol, en aquestes situacions? S'incrementarà la presència i l'exposició a les drogues? Com creixerà el fenomen de les bandes urbanes? Segurament veurem més

actituds radicals, antisocials, agressives. O no creiem que creixeran les economies submergides, el recurs a la martingala o la temptació per cometre petits delictes?

Més enllà de les dificultats econòmiques de les llars que tenen els seus membres actius en situació d'atur, es pot intuir el deteriorament de la cohesió familiar i de parella que això pot suposar?

Hi haurà necessàriament un increment de l'ansietat per un futur poc esperançador?; com resistiran els individus la seva frustració i la caiguda de la seva autoestima, el sentiment d'impotència, davant les seves obligacions i responsabilitats d'adults?

Com es manifestarà la seva creixent vulnerabilitat? Potser amb depressió, estrès, agressivitat o violència? Sens dubtes hi haurà un deteriorament de recursos personals, les habilitats per afrontar tot això, amb conseqüències traumàtiques per al futur desenvolupament d'aquestes trajectòries professionals truncades, deteriorament de les xarxes relacionals, de suport... Tot això afectarà diferentment les persones adultes, els joves, els immigrants, les dones, els infants en diferents etapes de creixement, de cada llar que es

trobi en aquesta situació. Afectarà de manera diferent segons sigui el barri, la situació actual, el nivell d'estudis, etc... Hem de recapacitar i reflexionar per adonar-nos de tot això. Ens hem d'interrogar si hi estem preparats i si tenim els recursos suficients per atendre aquestes dificultats de la població. Hauré d'arribar a la conclusió que aquestes persones, que es trobaran abocades al risc d'exclusió, pertanyen a la comunitat, tant ahir, avui, com demà, i que no val lamentar-se a posteriori i conformar-se amb l'evolució imparabile dels coneixements, i refugiar-se en un rebuig inconscient, demagògic i superficial, i culpabilitzar-los finalment a ells per la seva situació futura de persones excloses, marginals, i sense oportunitats de reeixir-ne, com fàcilment ho fem ara amb els drogodependents d'extrema marginalitat. Entendre que hem d'afrontar-ho amb una perspectiva de salut pública, de cohesió social i racionalitat. Hem de fer veure i preveure, prevenir, pal·liar, anticipar-nos, entenent que, en una situació de crisi econòmica, és quan més necessària és la inversió (que no despesa) en serveis socials.

Associació ontra la Droga
D E L M A S N O U

XITROBADADE PLAQUES DE CAVA DEL MASNOU 09

Diumenge, 29 de novembre, de 10 a 14
al carrer de Pere Grau.

- Nova placa de la sèrie de

“Vaixells del Masnou del 1800” (10è any)

- Sorteigs de diversos lots de cava i pastisseria

- Info i reserva de taules: 93 555 46 58 - 93 555 04 52 (places limitades)

- Zones d'aparcament al Port Esportiu (mapa al dors)

Altres activitats de la Trobada:

- Del 13 al 29 de novembre: Jornades Gastronòmiques del
raïm i vi DO Alella (vegeu programa a part)

- Iniciació al tast de vins, nivell 1: dies 17, 19 i 24 de novembre. Preu: 50 €

Diumenge 29 de novembre:

- Visita a la casa del Marquès i jardins del parc del llac
(inscripcions gratuïtes)

- Per a inscripcions i més informació:

Ajuntament del Masnou. Unitat de Promoció Econòmica 93 540 62 00

GENT DEL MASNOU

Ajuntament del Masnou

A.C.P.
Baga

Per pluja o mal temps, la trobada es faria al gimnàs del Col·legi de la Immaculada (Escolàpies) al carrer Tomàs Vives.

MENTIDES PODRIDES, QUE NO ENS PORTEN ENLLOC.

Per Joan Camps i Ortiz

Ara és moda a les televisions aprofitar qualsevol motiu per demanar a l'espectador que faci una trucada de pagament, sigui per comprar una andròmina, participar en un sorteig o dir-hi la seva envers un tema sensible. Aquesta manera d'excitar al consum inútil és tolerable quan ho fan les TVs privades, jugant-se-la en el mercat lliure, però és immoral que ho faci TV3 que, en ser pública, paguem entre tots a preu d'or. Resulta que cada matí, el senyor Cuní incita la seva àmplia audiència a participar en una enquesta que és atraient, ja que planteja dilemes molt ben escollits, que, enquestant-los honestament, donarien un valor objectiu i de bona utilitat a tothom. Sembla que el senyor Cuní es descarrega del seu greuge moral en aquesta manipulació, advertint-nos sovint del nul valor que té el resultat de les dites enquestes matineres; és clar, la manera de fer-la no té cap credibilitat objectiva, vull dir científica. M'explicaré. Com que cada trucada costa més d'un euro amb vint cèntims més IVA, discrimina una gran part de l'audiència perquè només poden trucar-hi els qui van sobrats d'euros; però és més greu perquè aleshores TV3 es limita a donar el resultat en percentatges; exemple: 30% han dit SÍ, 70% han dit NO, la qual cosa fa impossible saber quanta gent ha malbarat el cost de la trucada per participar en una informació tan poc seriosa emesa per un estament públic, perquè aquest resultat el dona igual que si guin 10 trucades -3 dient SÍ i 7 dient NO-, que un milió de trucades -300.000 dient SÍ i 700.000 dient NO. Vet aquí un entreteniment per al personal a l'alçada dels trilers de la Rambla, un doble engany en forma d'enquesta en què TV3, comptant que els espectadors som il·lusos, ens escatima la part més valuosa de la informació, que, tenint-la, no la vol donar: vull dir el nombre de trucades, les quals donarien un criteri exacte de la consulta. Un evident menyspreu a la majoria d'edat de l'audiència, tractant-nos a tots com si

fóssim passerells. Encara queda un altre fet, i és que, quan l'enquesta afecta la credibilitat del poder públic, per exemple, la Generalitat, la Justícia, etc., el nombre de telèfons d'alliberats polítics o funcionaris que puguin sentir-se perjudicats pel resultat pot ser mobilitzat a compte nostre per decantar el resultat. Diuen, jo no ho sé del cert, que quan hi ha una l'allau exagerada de trucades a l'enquesta de TV3, moltes d'elles són provinents de telefonia fixa amb prefixos ubicats a la Plaça de Sant Jaume.

Bé, com diuen els espanyols: *En todas partes cuecen habas y como muestra un botón.*

Una cop estesa la bugada de casa al celobert del veïnat, vegem-ne un altre exemple: l'última manifestació promoguda per la Conferència Episcopal i el Partit Popular de l'altiplà ha xocat de morros amb la tecnologia, que ha permès obtenir un recompte de manifestants a Madrid mitjançant l'objectivitat d'un mètode científic. Davant d'enquestes inútils, com la de TV3 confonent el personal i tan surrealistes manifestacions a la *Villa y Corte*, m'impulsa a analitzar el farciment de falsedats que fa impossible viure en pau democràtica; ja que la pau aparent és mera passivitat causada per dues síndromes: de son a les orelles d'uns o de covardia d'altres. Així de memòria, he llegit que els portantveus de la "mani" madrilenya es vanaven d'haver concentrat dos milions de manifestants, un gruix per omplir quaranta mil auto-

cars, no és estrany procedint d'il·luminats per la multiplicació, també increïble, dels pans i dels peixos. La Comunitat de l'Esperanza, afinant tan absurda exageració, ho deixava per la meitat; la policia municipal es pronunciava a "*ojo de buen cubero*" per menys de la quarta part, i la mesura diabòlica a la Galileo, aquella mesura que treu tan sovint de polleguera el Vaticà, vull dir científica, ho fixava en 50.000 manifestants. No és dolent que cinquanta mil manifestants *pro vida* es manifestin de bona fe en contra dels 112.138 avortaments anuals oficialment reconeguts a tot l'estat. Però, és clar, coneixent el tarannà nacional catòlic de la Conferència Episcopal i el prestigi moral actual del Partit Popular, era clar que el lema *pro vida* de la crida estava contaminat i la gent de bona fe que platejaria solucions no demagògiques per evitar els avortaments, la gent de bona fe que no és il·lusa, segur que van quedar-se a casa.

Crec que ja és hora de posar fora de tota credibilitat qualsevol manifestació convocada darrere una pancarta al carrer; és hora que la societat civil actuï en espiral i, seguint el model inventat per Arenys de Munt, es retrati amb DNI. Fem-ho, encara que sentim fàstic per aquest document nacional d'identificació imprescindible que ens obliga a ser identificats com a espanyols. És bo que ens capfiquem a fer-ho bé, preguntant-nos els pobles si volem un Estat Català, però ¿com podem fer-ho bé quan se'ns nega a la ciutadania disposar de

l'indispensable cens municipal i al PSC, a la corda del PSOE d'espanyolisme més ranci mai vist, li encanta posar pals a les rodes a iniciatives com la d'Arenys de Munt? Si ens sentim capaços de mobilitzar els pobles davant de tants impediments interessats, fem-ho, però no ho fem com les enquestes telefòniques de TV3, sinó bé. Però mentrestant donem-nos ànim en espiral d'una manera que tots tenim a l'abast; primer preguntem-nos nosaltres mateixos quins són els nostres ideals irrenunciables, fem-ne partícips a familiars i amics, i aleshores anem més lluny, just a la cantonada: convencem l'associació més propera i assequible a cadascú de nosaltres on, entre els socis, podem

promoure la consulta que ens demana el cos; i per votar i comptar vots només ens caldrà el carnet de soci i estar al corrent de pagament. Tinc un somni a la manera de Luter King i en el meu paísatge oníric contemplo com les entitats civils catalanes es retraten envers la independència de Catalunya i, com a resultat de la fotografia sobre el paper, inclouen en els seus logos l'eslògan que digui:

AQUESTA ENTITAT CIUTADANA JA HA DECIDIT QUÈ VOL PER CATALUNYA; SI HI ESTÀS D'ACORD, FESTE'N SOCI. Qui sap?, potser les nostres associacions cíviques, totes juntes, podrien liderar la veritable regeneració moral de la ciutadania davant de la

indignitat i el comportament mafiós dels partits polítics. No ens deixem arrossegar de nou a una campanya de mentides electorals, quan els partits polítics, per barroers, han perdut tota la credibilitat; és hora d'esmolrar les eines a casa, ja que, si ells mirant-se el melic i la cadira no ens defensen la Terra, l'hauréem de defensar nosaltres: la societat civil. Defensar la Terra, vull dir sembrant-la, regant-la i estant molt atents a la collita, no sigui que ens la fotin per la via de la Constitució com una reedició del Decret de Nova Planta, i haguem de seguir conformant-nos tres-cents anys més sortint un sol dia fent soroll al carrer, total per res.

EL DRET A DECIDIR

Vocalia d'Acció Cívica

Van començar a Arenys de Munt; un grup de gent d'entitats diferents i cíviques, conjuntament amb l'Ajuntament, van iniciar un procés de consulta als seus convilatans per tal de fer-los una pregunta: ESTÀ D'ACORD QUE CATALUNYA ESDEVINGUI UN ESTAT DE DRET, INDEPENDENT, DEMOCRÀTIC I SOCIAL, INTEGRAT EN LA UNIÓ EUROPEA?

Això va ser com un regueró de pólvora a la qual s'hagués pres foc i immediatament les forces vives de l'eterna Espanya es van mobilitzar per evitar que es fes aquesta consulta. El jutjat espanyol va prohibir que es deixessin els locals municipals, el cens i tot el que va poder esgrimir per tal d'evitar la consulta. La "Brunete" mediàtica de Madrid va iniciar una sèrie d'atacs a tothom que volgués fer quelcom semblant; fins i tot van sortir del soterrani uns elements que ens semblaven enterrats en el temps: La Falange Española. Quin malson veure'ls.

Els Drets Humans són els valedors de la democràcia i de l'autodeterminació. Tots els pobles tenen aquests drets; ningú no pot evitar que un grup de gent se senti amb una realitat diferent d'una altra i vulgui ser diferent, sempre que ho faci sense violència i amb

respecte als altres.

Els resultats d'Arenys de Munt van ser clars, el poble va votar-hi a favor, malgrat la forta pressió dels grups mediàtics en contra i els grups de gent que va pressionar porta per porta. Els de Falange Española van demostrar ser una minoria (pocs més de setanta), que no es van moure de la plaça i protegits per la policia.

El passat 17 d'octubre, als locals de Can Malet, es va fer l'assemblea de creació de la Comissió Ciutadana Organitzadora de la consulta sobre la independència, al Masnou.

Van assistir-hi representants de les entitats que inicialment es van posar d'acord per crear el moviment AL MASNOU, DECIDIM:

Diables del Masnou

Colla Gegantera

Associació Contra la Droga del Masnou Xalupa

Sons

Centre Excursionista del Masnou

La sala es va omplir i s'hi calculà unes 150 persones, que van escoltar els parlaments del coordinador, Joan Bertran, del portaveu, Joan Ramon Vilalta, i del diputat Uriel Beltran; i van estar d'acord a crear la comissió i seguir amb tot el protocol per intentar el proper 13 de desembre fer la consulta a la nostra Vila.

Es va fer esment que, dins el ple municipal de setembre, es va aprobar la moció "...donar suport a la Consulta sobre la Independència, en cas que hi hagués una entitat civil que la volgués portar a terme..." La moció va ser votada per ERC, IC-V i CiU i hi van votar en contra PSC-PSOE i PP, excepte un regidor del PSC, que es va abstenir.

Per aquesta causa ja es podia tirar endavant la idea si s'aconseguia el

Al Masnou
Decidim!

suport de les persones assistents i que s'integressin a formar l'estructura per seguir l'organització. Cal dir que la gent es va anar apuntant a les diferents comissions.

Sabem que hi ha moltes poblacions que s'han mobilitzat per fer aquesta consulta i que pot arribar a ser un plebiscit per a Catalunya. Cal que siguem constants i animem tots els nostres convilatans a anar a les meses de votació per aconseguir fer sentir els nostre clam per a l'autodeterminació. Hem tingut notícia que un regidor del

Masnou (tinent d'alcalde) ha escrit al seu blog que tan feixistes eren els de la Falange com els qui van anar a votar a Arenys de Munt. Veritablement, si s'entra en aquest blog es pot veure la qualitat de regidors que tenen alguns partits, tant per les faltes d'ortografia com pel desconeixement de la història d'Espanya (ja no dic de la de casa) i la seva defensa de la democràcia. Bé, Déu reparteix el coneixement com vol i no com hom voldria. Pensem en la dita d'en Pla: *–Quina diferència hi ha (referent a*

Catalunya) entre un espanyol de dretes i un d'esquerres? –Cap ni una–, va respondre. Amb això ja contestem en la qualitat. Malgrat tot, s'ha de reconèixer que tant el PP com el PSOE (PSC inclòs) són dos partits molt iguals en relació a les qüestions nacionals de Catalunya. Animem tots els masnovins a donar suport a la consulta i, el dia de les votacions, a acudir a dipositar la seva opinió, sigui SÍ, NO o en Blanc.

Rio 2016

Per Joan Maresma Duran

És inevitable que molts *carioques* estiguin emocionats amb la magnífica victòria de Rio de Janeiro. La ciutat va ser escollida no fa gaire entre Madrid, Chicago i Tòquio per a ser seu dels Jocs Olímpics del 2016.

No va ser fàcilja que Brasil mai no havia acollit uns jocs olímpics i a Amèrica Llatina s'havien celebrat els de Mèxic, el ja llunyà 1968. Llegeixo a la premsa que ha estat la victòria esportiva més gran de Brasil i d'Amèrica del Sud...

Es diu també que l'elecció ha estat més que merescuda, perquè no hi ha ciutat igual en bellesa, ni en alegria, ni en recepció als estrangers... Capital del país durant segles, Rio ha estat fonamental per a la construcció històrica de Brasil, i la seva identitat s'ha confós amb la identitat nacional. Tothom identifica Brasil quan veu la imatge del *Redemptor* al cim del *Corcovado* o del *Pão de Açúcar*, símbols de la ciutat, que és la ciutat símbol de Brasil.

Brasil, diuen també, ha canviat molt en els últims anys. El protagonisme internacional d'aquest país de dimensions continentals ha guanyat força. A la OMC, Brasil lidera un moviment per una geografia comercial i econòmica menys asimètrica. A nivell regional, Brasil és la gran potència d'Amèrica del Sud. Diuen també que, gràcies a aquest país tan gran, el G-8 es va

transformar en el G-20, –ara no recordo si Espanya forma part d'aquest famós G-20, però em fa l'efecte que no– on es veu un nou ordre mundial, on Brasil i altres països emergents tenen un pes molt més important que en el passat.

Llegeixo també que qui més es mereixia la victòria és el poble brasiler, ja que fins no fa gaire l'autoestima era més que baixa, però les últimes polítiques de distribució de renda i la creació de noves oportunitats han anat canviant la creu de la desigualtat...

Hi ha l'altra cara de la moneda, és clar, com tot a la vida. A *cidade maravilhosa* hi ha greus i seriosos problemes: inseguretat, criminalitat, tràfic d'estupefaents, trànsit complicat, infraestructura urbana deficient. Sí que la premsa parla d'aquests assumptes, però em fa l'efecte que amb molt menys rebombori que dels anteriors. També diuen que Rio de Janeiro va sediar els *Jocs Panamericans* l'any 2007 amb seguretat, eficiència i hospitalitat...

Diuen que els *Jocs Olímpics* són una gran oportunitat. Una excusa per invertir diners, per treballar seriosament, per gastar bé el capital: invertir amb eficàcia, millorar la infraestructura urbana i transformar l'Olimpiada en la oportunitat d'or per desenvolupar el turisme a Rio i a Brasil.

Em sembla ben curiós el fet següent: davant la mateixa notícia les persones reaccionem de diferent manera. Jo dec tenir tendències pessimistes –realistes segurament, no ho sé– des de fa molts anys; tal vegada des de tota la vida. Tot pujarà de preu menys els salaris, n'hi haurà més d'un que s'omplirà les butxaques, la inseguretat millorarà gràcies al fet que l'exèrcit patollarà pels carrers i no per inversions a l'educació –ja ho vaig veure a Grècia i al Líban–, les obres en aquests propers anys seran eternes i la ciutat s'omplirà de rases inacabables.

No hauria de fer la seva eina qualsevol estat i no gastar-ho tot i més a causa dels fasts olímpics?

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lectors, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va néixer a Barcelona al si d'una família procedent de Vallclara (on el 2004 hi havia 114 habitants), de la comarca de la Conca de Barberà. Fou col·laborador de Corominas (s'hi nota la gran riquesa lingüística de les seves novel·les).

Com tantes persones, de tota condició, hagué de fugir cap a França, abans des ser ocupada Barcelona per les tropes franquistes.

Entre les seves novel·les caldria destacar-ne una de gran ressò, impecablement escrita i molt poètica, tot i la tristesa de moltes descripcions. De la inhumanitat de molts esdeveniments, d'alguns dels seus protagonistes "escaladors purs", que et fan reviure aquells temps en els quals érem en la nostra joventut a Barcelona.

Uns personatges que amb llurs històries et fan reviure aquelles excursions de diumenge a les Planes amb els records personals celebrant-ho amb unes paelles inoblidables, amb el goig infantil d'anar a buscar llenya de pi, i que àdhuc ja abans de néixer quedaren plasmades en aquelles revellides fotografies de familiars, alguns dels quals ja no vas conèixer.

Les "paves" ja sobre els nostres caps al carrer de Ponent (encara per a nosaltres, quan el nom oficial ja era Joaquín Costa), en sortir de l'escola (Can Soler), sentint les angunioses sirenes, molts cops un xic retardades,

ja que quedaven esmorteïdes pels espetecs de les bombes.

Amb descripcions punyents, que et porten a la memòria aquells milicians disparant a través de les reixes de les runes dels magatzems "El Siglo" del carrer de Xuclà, contra els policies que eren al terrat de Ràdio Barcelona de la Rambla.

Els paquets d'aliments amb pots de llet i xocolata dels parents de la Catalunya del Nord, que eren tota una celebració. Les anades de la mare i la tieta cap a Tarragona per comprar oli. Els menjadors infantils situats a la gran sala del "Cine Cèntric" del carrer Peu de la Creu (on ara hi ha Edicions 62) on ens donaven el dinar de lleties (que bones!), gràcies a l'ajuda d'una organització anglesa.

Totes aquestes vivències "reviscolades" en llegir aquesta novel·la sobre aquella "Guerra Incivil", escrita "sense cap maniqueisme", més d'una crueltat que esdevindria universal amb aquella II Gran Guerra, d'abast mundial amb 60 milions de morts (el 10 per cent de la població del planeta), demostrativa fins on pot arribar la crueltat humana, amb uns "homes" cada cop més "insapientes".

Una història meravellosa per la manera de descriure-la, comparable a les obres més grans de la novel·lística de tots els temps. Un llibre que he "redescobert" a Colòmbia i que cap català no

s'hauria de perdre. Si hi hagués un Nobel per als oblidats ja desapareguts, l'autor en seria un dels més mereixedors.

Hi fa una presentació del "veritable amor", el d'aquells qui demanen res, o molt poc a l'altre a canvi d'estimar-lo. El secret de com es pot trobar la felicitat. Cada plana (totes) és un gaudi exultant per a tots els qui estimem la nostra llengua, un text que et sorprèn per la seva riquesa i és tot un honor tenir un escriptor en un país com el nostre, que estem intentant de "refer" des de fa segles.

El 18.11.2008 s'hi féu un comentari que comparteixo totalment: "És el llibre que més humanisme destil·la de tots els que he llegit mai...". I totes les biblioteques dels PPCC l'haurien de tenir en llurs prestatges; endemés una comesa admirable de l'Institut Ramon Llull seria promoure'n la traducció a les llengües més importants.

EN EL CONCURS DEL MES D'OCTUBRE EL PREMI VA SER PER **FERRAN TISCAR TURÉGANO**.

EL PERSONATGE ERA **ROGER DE FLOR**.

Atenció nascuts el 1959. Trobada el diumenge dia 15 a les 12 del migdia a la Pl. de la LLibertat. Ens farem una foto i ens coneixerem.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Davant d'aquesta allau de corrupció que ens envolta, hom es queda fred, gairebé glaçat, perquè és tot un món el que s'esfondra: el de l'ètica i l'honoradesa. Segurament aquestes dues paraules sonen antigues, gastades possiblement enfront de tota la colla de trepes –la meva mare hauria dit trapassers– als quals sona a jeroglífic egipci. I no tot són Millets i cas Gürtel; n'hi ha moltíssim més que, amb una cobertura si més no dubtosa, fan i desfan amb la impunitat del protegit.

Que el tal Millet és un xoriço és més clar que l'aigua; però que, a sobre que rebia subvencions, donés diners –subvencionés ell– fundacions externes al Palau, no és un fet gens clar.

Ajuntament, Generalitat i Estat central no saben què es fa amb els diners de tots?

La fundació, ara que sap que són diners robats, què farà? L'Àngel Colom tornarà els diners ara que sap d'on han sortit?

Com es pot signar un rebut de milions i no mirar-ne la quantitat?

De què serveixen les auditories?

Realment haurien de rodar molts caps, però no passarà res perquè mai no passa res. Agafaran el del Millet i el tiraran a les feres. Carn fresca per al poble i la premsa. Paraules de justícia en boca dels manaires i aquí pau i dema glòria. Molts cops sembla que no tinguem memòria, però cal tenir-la perquè ens donarà una visió àmplia de la tragèdia que ens envolta.

Recordo Jordi Pujol lloant la tasca del lladre De la Rosa dient que era un exemple d'empresari català i un mirall on havien de mirar-se les noves generacions d'emprenedors nostrats. I el lloant magnat va acabar a la presó.

Recordo el manaia del Banesto, un tal Mario Conde, a qui feien Doctor Honoris Causa a les universitats, dient que era el banquer i l'economista del futur i va resultar que no va passar de ser un lladre qualsevol; bé qualsevol no, un superlladre engominat dels que diuen equivocadament de quant blanc. Es veu que, segons la quantitat, portes uns guants o uns altres.

En recordo un altre, engominat també, que així a la brava va deixar anar que ell estava ficat en política per forrar-se. Es deia Zaplana i suposo que va aconseguir el seu objectiu perquè està una mica desaparegut del mapa polític.

Recordo Jesús Gil i Gil, un vanitos tan gran que fins i tot va fundar un partit que es deia GIL, *grupo independiente liberal* o una cosa semblant. A l'ajuntament de Marbella va fer el que li va donar la gana, va comprar a qui va voler i es va enriquir de forma il·legal i, per postres, tenia un programa de televisió on sortia com a salvador de vés a saber què; ressò mediàtic en diuen.

En el cas que ens ocupa de l'anomenat Millet, mireu enre- i el rastre de pudor en tots els assumptes que toca és

més que preocupant. Qui el col·locava en tants consells d'administració? És que ningú no sabia del seu desastrós historial?

Tracto en Millet com a lladre, perquè ell mateix, suposo que aconsellat pel seu advocat, ha confessat que ha fotut la mà a la caixa i, uiiii!, quin greu que li sap.

Si vol consideració, que tiri de la manta i surti tota la brutícia, que xerri pels descosits o millor que declari davant d'un jutge i rodin caps i es doni un exemple a la població que posar la mà a la caixa de tots té una pena severa; més que res perquè quedi claríssim que els diners públics han de ser respectats i no s'hi pot jugar en benefici propi. Ja sé que això que dic només són paraules i no serveixen gairebé per a res; però penso en els adagis populars, que són infinitament més pragmàtics que qualsevol de nosaltres. Sempre n'he sentit un que diu: Qui oli remena se n'unta les mans.

El problema és sempre el mateix; qui vigila al qui vigila? Tenim una muntanya de funcionaris que vetllen pels temes econòmics i suposem que la majoria funcionen bé; però què passa quan la carn és dèbil, que ho és, doncs que hem d'encomanar-nos al vigilant del vigilant del vigilant i així fins a l'eternitat.

Mentre existeixi el diner i el poder, no tenim solució, perquè la barreja és perillosa; però hem de creure en la raça humana i esperar que situacions així no es repetiran, si més no gaires vegades.

Ull per ull i dent per dent, qui sap si tots som mecs, comisari a sou, no n'hi ha un pam de net –lletra d'una cançó d'Adrià Puntí–.

Històries de la vila

Per Joan Muray

SUPERSTICIONS I CREENCES POPULARS dels nostres mariners (III)

(continuació del mes anterior)

Per reblar aquesta fe per sant Antoni de Pàdua, hem trobat diverses explicacions al *Costumari Català*, de Joan Amades, que diuen així:

– Que era el sant més venerat a casa nostra.

– Que al Masnou, les puntaires, pels voltants del dia del sant, s'aplegaven a fer punta davant d'una casa que tingués imatge o capelleta del sant; i, sense deixar de moure els dits, tot treballant, passaven el rosari; entre dena i dena intercalaven algun motet o jaculatòria.

– Que era patró d'una gran munió d'oficis.

– Que els mariners, el dia del sant, tant si es trobaven navegant com a port, lligaven una imatge del sant amb una corda, i la baixaven fins a l'aigua, on la deixaven una bona estona en remull. Creien que així el sant es faria càrrec de les seves angoixes, en haver estat dins de mar, combatent amb les ones, i així ell apaigavaria la fúria del mar i de les tempestes.

Totes aquestes relacions que vinculen tan estretament sant Antoni de Pàdua amb la mar potser provenen d'un dels miracles que se li atribueixen, al qual es diu que:

“Certa vegada que ell predicava en un indret de la costa, i veient que ningú no l'escoltava, féu que els peixos traessin el seu caparró fora l'aigua, i aquests sí que li prestaren tota l'atenció”.

Potser d'aquí ve que en desgreuge els homes i dones de mar el prenguessin des d'aleshores com a mitjancer.

També ens dona una mesura de les creences religioses dels nostres mariners, o si més no un costum arrelat del tot, o podríem dir també una mena de fórmula social en boga en aquell

temps, el fet que pràcticament en tots, per no dir a tots, els quaderns de bitàcola, mena de diari oficial que feia el capità, on d'una forma esquemàtica i concisa anotava, a tall de telegrama, tots els fets atmosfèrics del dia i a voltes algun fet transcendental, al final de cada dia i cada pàgina sempre acabava l'escrit amb una, podríem dir, sol·licitud de caire religiós, que segons el capità tenia petites diferències. La majoria hi posaven *Que Dios Nos Guíe* o simplement les lletres inicials Q.D.N.G., com hem comprovat als esmentats quaderns, però n'hi havia algun que, a més, hi afegia... y *la Virgen de la Cisa*.

Dèiem que podria ser un formulisme aquest acabament, ja que en la correspondència personal, tant d'aleshores com fins a temps ben propers, ara encara hi ha qui ho fa, era costum que, o bé al començament de la carta o bé al final, la persona que escrivia, després de posar que *Gràcies a Déu* ell estava bé, el mateix desitjava a la persona a la qual es dirigia; i més i tot, encara he pogut com-

Pàgina d'un quadern de bitàcola, amb el final dedicat a la Mare de Déu de la Cisa.

provar que certes persones d'edat, quan fan una carta, la comencen amb una creu al bell mig de la pàgina, a la part més alta del paper. Per tant, les sol·licituds fetes a diari pels capitans a Déu o a la Mare de Déu podrien representar, a més de la seva fe, un formulisme de l'època.

I una també, al cap i a la fi, creença religiosa dels nostres mariners consistia a pintar de negre el vaixell familiar, quan es moria algú entre els familiars més propers del capità o propietari. Fet que consta en algun llibre sobre la història de la marina de vela, on diu que: “el vaixell era pintat de negre, segons el costum masnoví”.

Darrerament, també s'han trobat certs documents que diuen que els vaixells dedicats a la pirateria i al tràfic de

Vaixell masnoví pintat de negre, segons un costum local.

negres eren d'aquest color, amb una franja horitzontal de color groc (1).

I ara, fent un incís en les creences i supersticions dels capitans, vegem-ne també una sobre els pescadors, els quals tenien les seves de particulars. Abans d'anar a pescar feien una invocació, que jo he pogut escoltar encara fins fa ben pocs anys; deien "Avarem en nom de Déu", i la gent que ho sentia, o a voltes els mateixos pescadors, fent-ne un xic de conya deien "que sortir ja ho farem com podrem".

I tornant al tema principal, hi ha una anècdota d'un capità masnoví, tot i que és força coneguda, però que il·lustra molt bé el tarannà i sobretot la fe *sui generis* dels marins. Diu així:

"En un dels molts viatges que els vaixells del Masnou feien cap a les Filipines, va embarcar-hi un capellà molt poruc. Tot el dia estava resant esporuguit i, quan pujava a coberta, era per mirar si les ones augmentaven de mida; i, és clar, que, tot passejant-s'hi, quedava esglaiat en sentir els recargolats renecs dels braus marins.

Un cop van ésser tan grossos que no es va poder aguantar més i ho notificà al capità.

Aquest li contestà:

– Mossèn, quan senti renegar la tripulació és que tot va bé. Ara, si els sent resar, prepari's a nedar; és que la cosa està molt malament!

Al matí següent, en la seva passejada per coberta somreia als mariners i els deia:

– Ja podeu renegar, ja, Déu ho perdona tot!"

Aquesta anècdota dóna peu a pensar que les creences religioses, no de tot-hom és clar, eren, com deïem en un principi, un xic de conveniència, allò que el saber popular ve a dir en general que la gent només se'n recorda de santa Bàrbara quan trona.

I seguint el saber popular, hi podríem afegir aquella dita que diu:

"A port arribat, vot oblidat".

Tot i que en el cas dels marins masnovins no fou realment així, si no, no hi hauria hagut tants exvots al santuari de la Cisa.

Hi ha altres refranys que donen fe de

Pescadors masnovins a la platja (Foto Teresita Torres).

les angoixes dels homes de mar, com:

– Si vols a Déu pregar, fica't a la mar.

– Quan Déu ho vol, sense vent i sense núvols, plou.

– Amb temporal es mira el cel.

Tots ells vénen a constatar el que ja hem dit, que només ens recordem dels de "dalt" quan tenim problemes.

Un altre tema lligat també a la religió o, si més no a certs sagraments, uns sagraments que aleshores eren obligatoris, i ara opcionals. Em refereixo als drets que tenien, i tenen, els capitans, a banda de les seves creences, drets que eren, i són, per celebrar bateigs, casaments i enterraments.

D'aquests drets, el que més coneixem referit a la nostra marineria és el de les cerimònies funeràries, les quals, més o menys anaven així:

– Quan hom moria a bord, es deixava el seu cos durant un temps fins a constatar que realment era mort, cosa que es constatava del tot quan ja feia tuf. Aleshores el capità certificava la defunció i posaven el cadàver dins la mortalla, mortalla que usualment era el transpontí en el qual havia mort, el qual, cosit de dalt a baix i amb una baula vella de cadena, o una pedra, era dipositat damunt d'una fusta plana, habitualment la tapa de l'escotilla, que es posava sobre d'una bóta per facilitar-ne el llançament a mar a l'hora de l'enterrament. Aleshores tota la tripulació, gorra en mà, hi era present i el capità llegia una absoluta de les que hi havia en els llibres de nàutica; finida la qual, el cos era llançat a mar.

Dels altres drets, a la nostra marina de vela, pocs, per no dir cap, en deuria passar, ja que als nostres velers no deuriem dur pràcticament mai dones i, per tant, era difícil, per no dir impossible, que el capità fes algun bateig o casament, si més no a bord.

En canvi, tenim una anècdota referida als bateigs (2) d'un contramestre de nom Palemó, que viatjava en un veler; i quan tocava terres africanes, al capità li agafava la dèria de batejar els nadius, i el contramestre actuava com de "padri", i a tothom posava el seu nom. El que no es sabut és quin nom posava si eren noies. El cas és que,

Sant Cristòfol, que se celebra el dia 10 de juliol, dia que era costum, anys ha, de començar els banys a mar.

per aquelles terres, vés a saber si encara hi ha Palemons descendents d'aquells que ell apadrinava.

I ja com a final del tema principal, direm que quan, al darrer terç del segle XIX, la decadència de la marina de vela, a causa principalment de la implantació del vapor, començava a fer estralls, al Masnou, a part dels qui emigraren a les Amèriques, també hi sorgiren uns negocis relacionats amb el mar, els banys. Un fet que aleshores es posava de moda en molts llocs, fet ben curiós per la particularitat masnovina, i que lliga amb el tema que tractem sobre creences, ja que els de la nostra vila portaren sempre nom de sant o de la Mare de Déu.

Aquests establiments també eren de moda arreu d'Europa, tot i que en un principi foren més com una mena de teràpia que un esbarjo. Teràpia, més o menys com la dels balnearis, també en boga en aquell temps.

Els primers que existiren al Masnou, i en bona part de la nostra costa més propera, foren els "Banys de Sant Cristòfol"; anys més tard hi hagué els "Banys de Sant Pere", els "Banys de la Mare de Déu del Carme", i possiblement d'altres, de què no tenim constància. Tots ells desapareixeran cap a la segona meitat del segle XX, quan la moda ja massiva d'anar a la platja féu que s'habilitessin més espais públics per a la gent, i aquests decaigueren.

I ara, encara que som al segle XXI i la marina velera masnovina, els seus intrèpids capitans, els seus braus marins, així com les seves creences i supersticions fa molt de temps que passaren a la història, més de cent anys, i tot que durant el segle XX hi hagué també masnovins que foren capitans i marins, però ja en vaixells de vapor i de grans companyies, ho foren en un nombre molt minso comparat amb el gran nombre que s'hi dedicaren al llarg, sobretot del segle XIX; ara doncs, als nostres dies, tenim per primer cop una "masnovina" que exerceix un càrrec a la marina mercant; és capità de la marina mercant, o capitana segons sigui el costum d'anomenar, i professora de la Facultat de Nàutica de la UPC i controladora de trànsit i salvament al Port de Barcelona.

Aquesta noia porta, a més, el nom de la nostra copatrona, ja que es diu Eulàlia, i ha viatjat en grans vaixells, petroliers concretament i ha fet les llargues travessies que acostumen a fer per anar a buscar "l'or negre" als seus països d'origen i transportar-lo a les refineries.

Doncs bé, en preguntar-li sobre les creences i supersticions actuals, ens ha dit que, quant a les creences, pel fet de viure al dit món cristià o occidental, en un món, per sort, molt més lliure que el d'abans, quant a fe,

doncs, cadascú té la seva i no hi ha, sembla ser, imposicions de cap mena. Referent a les supersticions, sembla ser que encara continuen; i als vaixells mercants no hi volen *ni dona ni capellà ni paraigua*. Però pel que ella ha comprovat, la que es compleix estrictament és la tercera. No hi ha ningú que s'atreveixi a pujar a bord un paraigua. Quant al capellà i a la dona, ja és més difícil, perquè, a més d'ella, n'hi ha d'altres, i de moment no passa res. Això és el que ella diu a la seva tripulació.

NOTES

1- Era així com s'identificaven cromàticament els cascs dels vaixells traficants nord-americans d'esclaus negres i també els dels corsaris insurgents en les guerres d'independència d'Hispanoamèrica el segle XIX, segons s'ha pogut comprovar en els relats històrics de l'època.

2- Aquesta anècdota, l'havia contada el nostre malaurat amic Palemó Anglès i Sala, antic director del Museu Municipal de Nàutica del Masnou i col·laborador d'aquesta revista, referida a un capità parent seu.

Paraigua, l'únic estri que encara segueix essent superstitió de portar a bord dels moderns vaixells.

La punta de la llengua (7)

Per Esteve Pujol i Pons

Hi ha llengües que fan servir els adjectius possessius (meu, meva, meves, teu, teves, seu, nostre, vostre...) a tort i a dret, per exemple, l'anglès, el francès... La llengua catalana més aviat procura estalviar-los. O sigui que ens sona més bé de dir:

Com està la mare?, que no pas **Com està la teva mare?**

Què fa el nano?, que no pas **Què fa el vostre nano?**

Vols venir a casa?, que no pas **Vols venir a casa meva?**

Els pares estimen els fills, que no pas **Els pares estimen els seus fills**.

Els alumnes entren a la classe, que no pas **Els alumnes entren a la seva classe**.

Ho he fet amb les mans, que no pas **Ho he fet amb les meves mans**.

Ja ho veieu, no cal (dic no cal) carregar el llenguatge amb paraules sobreres. Suprimir aquests possessius ens donarà un llenguatge més àgil, més elegant.

O sigui que podem estalviar-nos-els quan els entenem de sobres sense dir-los.

És possible que ens interessi subratllar el posseïdor; en aquest cas, és clar, tindran una utilitat innegable.

EL CARDENAL RICHELIEU I LA PÈRDUA DEL ROSSELLÓ

Per Josep Condeminas

El fet que el cinema hagi donat una imatge més aviat negativa del cardenal francès, principalment en les nombroses versions d'«Els tres mosqueters», no hi ha dubte que totes tenen un fons de versemblança. Realment, Richelieu, encara que intel·ligent i astut, era odiat per tothom, començant per Maria de Mèdici i Anna d'Àustria, mare i esposa respectives del rei Lluís XIII, així com Gaston d'Orleans, germà del sobirà. La noblesa, el Parlament... i fins i tot, en gran mesura, del propi poble, ja que la seva política va ser d'un rigor proper al terror. Tan formidables enemics es van estavellar sempre contra la voluntat del rei, principal valedor de Richelieu, al qual considerava «el més gran servidor de França» i, en tot moment, obtingué la seva més absoluta confiança.

Richelieu va tenir dos objectius a la seva vida, per sobre de la seva condició de religiós, i aquests no van ser altres que restablir l'absolutisme reial i aconseguir el predomini de França sobre Europa. El primer va fer-ho humiliant el Parlament; eliminant els privilegis de la noblesa i desterrant o ajusticiant personatges considerats intocables, obligant fins i tot la mateixa mare del rei a refugiar-se als Països Baixos. Amb la presa de *La Rochelle* va liquidar el poder dels Hugonots, que gairebé governaven França, destruint castells, enviant gent a galeres, eliminant sense contemplacions tot possible enemic. Per a ell, qualsevol mètode era vàlid per imposar la raó d'Estat. No és

d'estranyar, doncs, que quan Pau Claris, President de la Generalitat, davant la imminent invasió de Barcelona per les tropes de Felip IV, va demanar ajut a França, Richelieu no dubtés a aportar-la ràpidament, ja que va veure l'oportunitat de satisfer el seu desig secular d'humiliar l'odiada Casa d'Àustria, la de fer un primer pas per a l'annexió del Rosselló, territori que considerava que pertanyia a França com a part natural de la Gàl·lia i, finalment, desplaçar cap a Catalunya l'escenari de la guerra dels Trenta Anys.

L'aliança de la Generalitat amb els francesos es materialitzà derrotant conjuntament les tropes del Marqués de Los Vélez a Montjuïc. Aquest fet va fer reflexionar Felip IV, que per por de perdre Catalunya inicià una política d'apaivagament, i va acceptar la recent nomenada República Catalana i va respectar els seus privilegis i llibertats, almenys en teoria. Mentrestant, la guerra entre Espanya i França encara duraria sis anys més, conflicte que en gran part es lliurà en territori català. Resulta una paradoxa que, sent Catalunya una república

lliure, ajudés finalment Felip IV, clarament hostil als catalans; però la veritat és que els francesos tampoc no s'esforçaren a mantenir l'aliança amb els catalans, més aviat al contrari. A la mort de Pau Claris, just un mes després de la victòria de Montjuïc, la direcció política del país va passar a mans d'un Consell de Guerra controlat pels francesos, i els problemes i abusos de les tropes franceses estacionades a Catalunya foren constants, motiu pel qual es va revifar el sentiment antifrancès. Un exemple de l'ambició francesa va ser quan, en nom de la Generalitat, van conquerir Perpinyà, ocupada pels castellans des de 1640; la ciutat mai més no va ser tornada a Catalunya. Richelieu no va viure prou per veure realitzat el seu desig, però va establir l'estratègia que finalment donaria la victòria a França. La Pau dels Pirineus firmada el novembre de 1658 comportaria per a Catalunya la pèrdua del Rosselló, el Conflent, el Vallespir, el Capcir i l'Alta Cerdanya, annexió que va portar a cap un altre cardenal francès d'origen italià: Giulio Mazzarino.

Conclusions de la Diada de Salut Mental

Per Celeste Flecha Coordinadora Club social Esquima

El dia 4 d'octubre passat van tenir lloc les 13nes Jornades de Salut Mental, com sempre al pati del Casino del Masnou. Ha estat la nostra petita contribució a la Diada general de tot Catalunya, que enguany, com sempre, s'ha portat a terme el 10 d'octubre.

Ha estat un dia marcat pel color; us recordo l'enlairada de globus amb els desitjos penjant, per la música; diversos grups han omplert els nostres cors amb els seus acords. També de dolçor perquè no podem oblidar la tradicional xocolatada; però especialment ha estat un dia per compartir junts: gaudi, emocions i sentiments. La nostra finalitat era que la societat per un dia veiés que amb les persones amb trastorn es pot convida i d'aquesta manera lluitar contra l'estigma que suporta la persona afectada de malaltia mental.

Pensem que cada any és millor, cada vegada hi veiem més gent al voltant de la malaltia mental i el nostre desig és que arribi un dia en el qual la persona afectada sigui una més del teixit social i que l'objectiu de la festa es compleixi cada dia.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Poesia infantil de M. Rodoreda

Arran del centenari del naixement de Mercè Rodoreda (1908-1983) es van publicar diversos estudis i edicions d'obres de la gran novel·lista; algunes adreçades a infants, com aquests poemes, la majoria publicats anteriorment, sigui en revistes, sigui en l'edició de la seva obra poètica: *Agonia de llum. La poesia secreta de Mercè Rodoreda* (2002). L'edició és d'allò més acurada. El volum, titulat *Bestiari i altres poemes* (1), és enquadernat en rústica i amb solapes informatives, imprès a dues tintes i amb unes il·lustracions d'allò més divertides i elaborades de la Montse Ginesta. El gruix del recull el formen els quinze sonets que l'autora de *La plaça del Diamant* va agrupar amb el títol de *Bestioles* i que, com el nom indica, ens parlen de diversos animals (serp, rossinyol, cuca de llum, formiga, colom...), en la línia de tants altres bestiars de la tradició poètica occidental, i especialment seguint les petges de Josep Carner. Tots tenen una gran perfecció formal (versos heptasil·labs, rima consonant...), un llen-

guatge d'allò més ric i elaborat (només hi trobem un castellanisme, *riela* -p. 17-, força habitual en el llenguatge poètic de l'època) i uns continguts semblants, que gosaríem sintetitzar de la manera següent: les quartetes ens parlen d'aspectes positius, característics o anecdòtics de la vida de l'animal, mentre que els tercets ens en destaquen algun de negatiu, la qual cosa dóna un to pessimista al conjunt dels poemes, a més del to irònic que en destaca la Marta Nadal (p. 60 i 62), responsable de l'edició i de l'epíleg que tanca el volum. Un bon exemple el trobem al poema "Granota", que a les quartetes ens

destaca el pas de cap gros a granota, la força de les seves potes que no paren de nedar, les estones de repòs damunt de l'erba...; mentre que el tercet final és contundent en la línia que deïem: "Quan el cel és porcellana/ el rossinyol m'encomana/ ganes de raucar i morir." (p. 27)

Els "Altres poemes" del títol són tres poemes dedicats al món vegetal, també formats per versos de set síl·labes, tot i que només el primer manté l'estructura del sonet, mentre que els altres dos són un conjunt de quartetes; i un poema titulat "Ocell", que té l'estructura d'un sonet, però de versos alexandrins amb cesura, i que s'hi ha inclòs, com ens diu la curadora, "pel fet que parteix d'una figura animal." (p. 59).

En conjunt, doncs, una obra llegidora, amena, que valia la pena de recuperar i que, n'estem segurs, farà un bon servei a tantes i tantes escoles que treballen la poesia i a tots els pares i les mares a qui agrada de llegir poesia als fills.

(1) Mercè Rodoreda: *Bestiari i altres poemes*. Viena Edicions, Barcelona, 2008. Il·lustracions de Montse Ginesta. 62 pàgines.

Homs

NOVA EXPOSICIÓ US ESPEREM!

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Novetats en decoració, productes nacionals i d'importació, cuines, banys, sanitaris, parquets i complements.

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

TALLER DE PUBLICITAT
DISENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme

Treballs
d'impressió
Disseny
gràfic
Pre impressió

Lluís Valls Marí

A_I

ASSESSORIA IGLESIAS

Fiscal · Laboral
Comptabilitat · Assegurances
Gestió immobiliària i de trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos Tel 93 540 40 53

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Deliciosa (o polivalent) butaca

[El mes comença amb el lliurament, el dilluns 2 de novembre, dels 15è **Premis Butaca de Teatre i Cinema de Catalunya**. La gala se celebra enguany al Museu Marítim de Barcelona. Mentrestant, al **Teatre Goya** (c/ Joaquín Costa, 68) continuen les representacions de la comèdia *Un marit ideal*, del càustic irlandès **Oscar Wilde** (1854-1900), amb direcció escènica de **Josep Maria Mestres** i una nòmina actoral, que inclou, per exemple, Camilo García, Carmen Balagué i Mercè Pons. Dos pesos pesants recolzen l'obra: **María Araujo** (vestuari) i **Joaquim Roy** (escenografia).

El dia 11 de novembre el dramaturg català **Albert Espinosa** (Barcelona, 1974) comença a representar a l'Espai del **Teatre Lliure** (www.tea-treliure.cat) *El fascinant noi que treia la llengua quan feia treballs manuals*.

Dintre de la **Tardor Cage-Cunningham** (www.macba.cat), el dijous 12 de novembre (19:30) els amants de la dansa podeu anar, de franc, a la projecció d'una selecció de pel·lícules de l'arxiu de la **Merce Cunningham Dance Company** (www.merce.org) que tindrà lloc a l'Auditori MACBA (aforament: 200 persones; amb accés directe des de la plaça Joan Corominas). Recordem que el director artístic de la companyia, **Mercier "Merce" Philip Cunningham**, va morir recentment, aquest juliol de 2009, als noranta anys, a Nova York.

Fins al 15 de novembre podem recuperar un text de **Harold Pinter** (1930-2008) a la **Nau Ivanow** (c/ Hondures, 28; districte de Sant Andreu): *El muntaplats*, una metàfora sobre els engranatges del poder i la violència.

Del 19 al 25 de novembre el director **Joan Ollé** homenatja Salvador **Espriu** (1913-1985) a través d'*El jardí dels cinc arbres* (TNC, Sala Gran) alhora que Sergi Belbel fa pujar a escena l'escriptora **Irène Némirovsky** (1903-1942), amb *El ball* (TNC, Sala Tallers, del 20 de novembre al 3 de gener de 2010).

Del 25 al 29 de novembre té lloc a la nostra Ciutat Comtal la 2a edició del **Festival Punto y Raya**, organitzat pel MAD (Moviment d'Alliberament Digital), The iotaCenter i l'Arts Santa Mònica. Aquest festival vol explorar la síntesi màxima de la *dualitat forma-moviment* en les diferents esferes artístiques. L'accés a l'**Arts Santa Mònica** (les Rambles, 7; tocant al monument a Colom; metro Drassanes) és lliure: ens permetrà assistir a projeccions, conferències, instal·lacions artístiques, etc. perquè puguem fer confluïr ciència, art i pensament.

Fins a final de mes (dia 29) *El mal de la joventut* (1929), de l'austriac Ferdinand Brückner (1891-1958), es representa a la **Sala Muntaner** (c/ Muntaner, 4), una producció de Les Antoniotes Teatre: compartim amb els personatges la seva desesperació. Així de fàcil.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

MEDITADA CONSIDERACIÓ SOBRE LA CARN

01. Per als manescals: Tractar i guarir els animals i certificar-ne als consumidors la garantia alimentària.
02. Per als ramaders i pastors: És la seva feina, el seu guany.
03. Per als carnisers: Una activitat diària dins de l'obrador o bé darrere el taulell.
04. Per als pobres: Una mancança, un somni, un desig mai no satisfet.
05. Per als vegetarians: Tabú.
06. Per als mes petits: Mastega bé!
07. Per als desdentats: Un turment, un impossible, un coll avall.
08. Per als metges: D'haver-hi carència de proteïnes o anèmia, una possible recepta.
09. Per a l'Església: La carn es dèbil, flaca.
10. Per a les vaques: Una major esperança de vida al néixer.
11. Per als braus: No tot s'acaba a la plaça; hi ha un més enllà (el mercat).
12. Per als gourmets: Un entrecot de 400 g "mig fet".
13. Per a bona part de la humanitat: Una quaresma sense fi...
14. Per a alguns malalts: Una bona font de proteïnes.
15. Per a molts de nosaltres: Fins i tot és pecat; així doncs **VISCA EL PEIX!**

LA LLENGUA S'ENTREBANCA

Va aparèixer en el llistat del menú d'un cèntric i acreditat restaurant local.

"Codornius a la vinagreta" (GUATLLES a la vinagreta).

I en un llibre recentment editat, que, en llegir-lo, va fer-me passar una tarda entretinguda:

"Encluses" per (RESCLOSES).

Pot passar a tothom! I personalment a mi, tot sovint.... Oi, senyor corrector del butlletí?

INCONGRUÈNCIES

Evidentment, la que existeix entre l'absoluta prohibició, que priva a un jove de disset anys d'entrar a un supermercat i comprar una ampolla de cervesa i la que permet a una jove-neta de setze accedir lliurement a l'apotecaria i fer-se el dia anterior, amb la pastilleta del "dia després".

Hi ha governs que cerquen la destrucció de la família promulgant lleis populars de fàcil acceptació i de funestes conseqüències. PARADOXAL

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista

Mono – Monoanestèsia – Monocràcia – Monocular

Mono - Prefix grec que significa "un"

Monocràcia - Govern o domini per un sol home.

Monoanestèsia - Anestèsia d'una sola part o òrgan.

Monocular - Relatiu o que pertany a un sol ull.

Exposicions

Fins al 6/11

Pintures d'Alfredo Romero

Del 7 al 27/11

Aquarel·les de Joaquín Felipe

Del 28/11 al 18/12

Abstraccions pictòriques de Joan Muray

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 6 a 8 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dimecres **11** de novembre. Dimecres **9** de desembre

Presentació llibre

Pirata i negrer

Dia 12 de desembre a les 7 de la tarda al local social.

Presentació del llibre *Pirata i negrer*, de Joan Muray.

Biografia del capità masnoví Joan Maristany i Galceran.

GENT DEL MASNOU HA REBUT AQUESTA AMABLE INVITACIÓ:

En nom del Dr. Miquel Ylla-Català, President de la Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya, us comuniquem aquesta:

INFORMACIÓ GENERAL PER ALS VOSTRES ASSOCIATS

De nou aquest any 2009 celebrem dues jornades de portes obertes al Museu Cusí de Farmàcia.

La primera va tenir lloc el dissabte dia 23 de maig.

La segona serà el dissabte 14 de novembre

Serà per a nosaltres un plaer rebre les vostres visites.

Molt cordialment,
Jordi Dolz

Gestor Museu Cusí de Farmàcia
Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya
Alcon Relacions Professionals
Tel 93 497 70 00 ext. 3357

Nota de la redacció: Cal que els qui hi estiguin interessats es posin directament en contacte telefònic amb el senyor Jordi Dolz.

Parlem de bolets

Conferència i mostra gastronòmica

Dissabte 14 de novembre a les 7 de la tarda al local social.

"XII Trobada. Anem a buscar bolets"

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització).

Els qui ho vulguin poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí per esmorzar uns bons entrepans.

Organitza: Amics i Antics Escoltes del Masnou amb la col·laboració de *Gent del Masnou*

"DIUMENGE AMB LLETRES"

VETLLADA ARTÍSTICA, LITERÀRIA, MUSICAL...

A CÀRREC DEL "GRUP RAUXA" DE GENT DEL MASNOU.

DIUMENGE 29 DE NOVEMBRE

A LES 7 DE LA TARDA.

ENTRADA GRATUÏTA.

Visita cultural Masia de "Can Teixidor"

Diumenge 6 de desembre, a les 10 del matí, a la porta de la masia. **Inscripcions** al local social de Gent del Masnou.

Places limitades. No hi seran admeses les persones que no s'hi hagin inscrit prèviament.

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Jo sóc un jove lluit
que vesteixo raigs de sol,
qui amb mi no troba consol,
s'ha de conformar amb la nit.

Resposta: 91 919

Arran de sòl

Per Pledebuit

Què us sembla si ens ho passem bé. Bé no? Doncs això no pot ser. Per passar-s'ho bé uns, n'hi ha d'haver uns altres que no s'ho deuen passar tan bé. Si no, la cosa no rutllaria; sí, tothom, però tothom, s'ho ha de passar bé.

Bé, ja m'he fet un embolic, us deureu pensar. Aquest quisso ja ens vol prendre el pèl o potser està en una de les seves fases filosòfiques d'estar per casa, i ens vol engalipar.

No senyors, res més lluny del meu petit i buit (?) magí. És una qüestió d'allò més actual, i si no, aneu pel carrer, i sobretot pels caps de setmana, quan s'apropen les vacances, per ponts (i aqueductes), pareu bé les orelles, ho podreu escoltar.

Al principi només ho vaig sentir als joves; però a mesura que passava el temps, els de mitja edat, els grans, tots, tots s'hi apuntaven, era com una pandèmia, això que tan de moda està; però si les de veritat tenen, o ens fan veure que tenen, remei, per a aquesta, de moment no hi veig solució. Ara, pel que es veu, i es palpa, vivim en un món on tothom només vol passar-s'ho bé. Bé, hi estic d'acord, si t'ho pots passar bé, doncs millor; però em sembla que això no pot ser, perquè la vida (i el món) van per altres camins, i no pas de flors i violes i romaní.

I com deia al començament, per hom passar-s'ho bé, mentre uns s'ho passen bé, uns altres han d'estar pencant perquè aquells s'ho passin bé, i no crec que aquests gaudeixin gaire pencant pels altres, perquè s'ho passin bé.

A més, feu-vos una pregunta (i no pas la del milió): què vol dir, o què enteneu per passar-s'ho bé?

Això deu ser allò de tants caps, tants barrets, o sigui que hi deu haver, si no una resposta per persona, sí un munt.

Per a molts joves (no tots, per sort) això vol dir sortir, beure, drogar-se, cardar, etc. fins a altes hores del matí, fins que és l'hora de llevar-se la majoria, o potser allargar-ho tants dies com sigui festiu. Aquests serien els d'un extrem.

A l'altre, hi podríem trobar els més grans, aquells qui ja estan a la recta final, però que encara poden anar tirant. Aquests, doncs mira, per a ells, passar-s'ho bé deu voler dir menjar tot el que els vingui de gust (encara que facin un pet com una gla), ballar (encara que esbufeguïn), voltar món (encara que molts només hi vagin per cruspír-se tot el que trobin al bufet lliure) i, mira, si peto, ja em recolliran.

Entremig n'hi deu haver per a tots els gustos; però si tots els qui només volen passar-s'ho bé pensessin un xic, veurien que això no és possible, si més no per a tothom.

Ah, i a més, també hi ha els qui s'ho passen bé d'altres formes, com: contemplar una posta de sol. Escoltar el silenci. Admirar el vol majestuós dels ocells. Llegir un bon llibre. Assaborir, amb mesura, un bon plat o un bon vi. Etc. etc. I mira que n'hi ha d'etcèteres, tants com dels de passar-s'ho bé, i que segurament no fan cap mal.

Apa, aquest ca ja us ha escalfat el magí en aquest mes de novembre. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

Llaminera amb all i oli tebi

Ingredients per a 4 persones:

1 cap de llom, 2 cebes grosses, 10 o 12 alls, 1 lt. de vi blanc sec, 1 got d'oli d'oliva, Sal i pebre, Unes fulles de julivert

Elaboració:

En una safata de forn posem el cap de llom i el salpebre. D'altra banda, tallem la ceba a trossos no gaire petits i els posem al voltant del llom. Agafem de 8 a 10 alls i els afegim a la safata amb la ceba.

Banyarem tota la safata amb l'oli d'oliva i el vi.

Es cou al forn, prèviament escalfat a 180 graus. Ho anirem rostint fins que la carn estigui ben cuita.

Salvarem la carn fins que es refredi i en separarem en un bol la salsa obtinguda per treballar-la.

Quan la salsa es refredi una mica, hi afegim la resta de l'all cru i el julivert, i ho triturarem tot fins aconseguir una salsa homogènia.

Tallarem el llom a llesques d'un dit de gruix més o menys, l'emplantarem i el banyarem amb la salsa d'all i oli tèbia.

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Joaquim
Moliner
Artesans des de 1948

22è
ANIVERSARI

25% de descompte
del 23 de novembre al 4 de desembre
Tenim un apartat amb un 50% de descompte.

St. Miquel, 24 · Tel. 93 555 69 92
el Masnou

Finques Puig SL

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda

de pisos, cases i rústiques. Propietat horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ **93.555.69.03**

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta.

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Al Masnou **Decidim!**

Dissabte 14 de novembre a les 7 de la tarda
a la 2a. planta de Can Malet

ATRAPATS A LA TERANYINA ESTATUTÀRIA

Parlarà: **Serni Ribó**

Component del col·lectiu **Araítaca**

Presentarà: **S. Vilalta**

..... **////**

Dimenge 15 a partir de les 11 del matí
a plaça de la Llibertat

Presentació de la Coordinadora del Masnou

Consulta sobre la Independència

almasnoudecidim@gmail.com

